

Lukáš 19,1 – 10 Nebojme se posměchu a pohrdání kvůli své víře

/ Iz 1,10 – 18; 2Te 1,1 – 4. 11 – 12 /

Jericho – staré a nádherné město v Izraeli, založené již asi v 5. tisíciletí př. Kr.! Mnohokrát bylo zničeno a zcela srovnáno se zemí a po čase zase znovu vybudováno. Svědčí o tom odkryté vykopávky – vidíme tam desítky vrstev civilizací! Město Jericho leží ve velmi úrodném, krásném údolí 8 km západně od řeky Jordánu, kde vyvěrá tzv. Eliášův pramen (čti 2Kr 2,1 – 21 – v těchto místech byl podle Starého zákona vzat do nebe prorok Eliáš).

V Ježíšově době žil v Jerichu muž jménem **Zacheus**. Toto jméno vychází z hebrejské podoby ZAKAJ, což znamená čistý, nevinný. Paradoxně; Zacheus nevinný nebyl. Co o něm víme? Podle evangelia byl vrchním celníkem, tedy existenčně byl dobře zajištěn; měl poměrně významné a jistě dobře placené zaměstnání. Proto nás nepřekvapuje tvrzení, že byl veliký boháč. Mohl mít všechno, na co si vzpomněl, a přece nebyl spokojený a šťastný. Zacheus po něčem toužil... Také my máme své touhy, přání, sny... Zacheovo přání bylo zvláštní. Chtěl alespoň na chvíli na vlastní oči vidět Ježíše. Tolik toho o něm slyšel! A teď je ten známý mistr a učitel tady, v jeho městě, tak blízko.... A on – Zacheus, malý postavou, toho galilejského Ježíše pro množství lidí ani nespatří! A vtom dostává nápad. Zacheus – významný bohatý muž, známý po celém městě Jerichu, odkládá všechnu svou důstojnost a podniká velmi bláznivou věc – vylézá na strom! Jako malý kluk! Velká láska se nebojí bláznivých, nerozumných činů, velká touha se jen tak nezastaví před nějakou překážkou... – Řekl nám někdy někdo: Jsi jako malá, jsi jako malý, jsi jako dítě? Myslím, že něco takového může být řečeno nejen kriticky a s despektem, ale i obdivně, možná trochu závistivě... Být jako dítě, alespoň někdy být jako dítě – spontánní, nadšené, nebojácné, nerozumné... z očekávání, nadšení a radosti... Zacheus se najednou stává klukem, dítětem kvůli Ježíšovi. Nedbá na nebezpečí posměchu a pohrdání.

Osobní setkání s Ježíšem, dotek jeho lásky Zachea mění. Ano, osobní setkání s Kristem i nás proměňuje. Prožitek toho, že mě Bůh v Kristu miluje takovou, jaká jsem, chybuji, špatnou, hříšnou, tento hluboký, silný prožitek mě /tebe/ proměňuje k lepšímu. Ze sobeckého a hamižného celníka Zachea, který okrádal druhé, se stává člověk, který polovinu svého majetku rozdává chudým. Z výběrčího daní, který šidil, kde mohl, se stává člověk, který toho lituje a dokonce své činy konkrétně napravuje. „Koho jsem ošidil, čtyřnásobně mu to nahradím!“

Sestry a bratři, podobně také my můžeme pro Ježíše, pro svou víru riskovat posměch, nepochopení, dokonce pohrdání. Přihlásíte své dítě (vnouče) ve škole na náboženství – ostatní se na vás budou dívat divně. V neděli, kdy si můžete pospat nebo celé dopoledne vařit, vstáváte a pospícháte do sboru - možná i ve vlastní rodině jste kvůli tomu za fanatika. Ve všední den kvečeru je skupinka dětí na faře nebo večer biblická hodina – nestihnete seriály v Tv, o kterých se potom všude mluví, a vy jste za úplně nemožného, že to nesledujete. Dáváte něco navíc ze svého času nebo ze svých financí pro druhé nebo pro církvev – ty ses fakt dočista zbláznil/a! A tak podobně.

Nebojme se být blázny pro Krista. Nebojme se být jako děti. Nebojme se něčeho se vzdát nebo něco riskovat pro Ježíšovu blízkost, pro jeho lásku. On se potom stane naším hostem, jako byl u Zachea. Kristus promění, obohatí a prozáří náš život svou přítomností. A budeme-li toužit a prosit, zůstane s námi natrvalo.

Amen, kéž se tak stane.

/Jindřiška Buttová/